

právní, nýbrž i formální námitky (srov. rozh. čís. 687, 2766. 8251 a j. sb. n. s.). Řízení upravené v § 560 a násl. c. ř. s. je přísným formálním řízením, a musí předpisy tohoto řízení býti přesně zachovány, neboť jinak mohly by pro účastníky vzniknouti dalekosáhlé následky. Zákon předpisuje v § 565 odstavec druhý c. ř. s. formou rozkazovací, že mimosoudní výpověď má obsahovati i udání v § 562 odstavec druhý c. ř. s. uvedené a nelze proto zkoumati, zda ustanovení to je praktické, či nikoli. Je povinností vypovídající strany, by dbala zákonného předpisu. V souzeném případě není o tom sporu, že se mimosoudní výpověď stala notářem ústně a že neobsahovala udání jména a bydliště zmocněnce pro doručování podle § 562 odstavec druhý c. ř. s. Rovněž je podle přednesu stran nesporné, že žalobce (vypovídající) nebydlí ani v místě, ani v obvodu příslušného okresního soudu. Právem proto vytkli žalovaní v písemných námitkách nedostatek formální náležitosti výpovědi, uvedené v §§ 565 odstavec druhý a 562 odstavec druhý c. ř. s. První soud nemohl ovšem postupovati podle § 562 odstavec třetí c. ř. s., ježto nešlo o soudní výpověď, ale zmíněný formální nedostatek mimosoudní výpovědi musil nutně přivoditi její zrušení rozsudkem, jímž bylo skončeno řízení o námitkách.

Čís. 13930.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Byl-li pracovní spor zahájen v době od 1. ledna 1932 do 1. září 1932 u okresního soudu, nezměnila na založené již výlučné příslušnosti okresního soudu nic okolnost, že za řízení v prvé stolici byl pro obvod tohoto okresního soudu zřízen a započal činnost pracovní soud.

Postoupil-li okresní soud přes to věc pracovnímu soudu, aniž bylo vydáno pravoplatné rozhodnutí, že pro spor jest věcně příslušný pracovní soud, jest jednání před pracovním soudem (před odvolacím soudem ve sporech pracovních) zmatečným podle § 28 čís. 3 zák. o prac. soudech. Lhostejno, že strany nečinily námitek proti postoupení sporu pracovnímu soudu a že před ním ve hlavní věci projednávaly.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv II 237/33.)

Žaloba z pracovního poměru byla podána dne 31. března 1932 u okresního soudu v Olomouci a byla žalované firmě doručena dne 29. dubna 1932. Dne 16. září 1932 postoupil okresní soud v Olomouci spisy pracovnímu soudu v Olomouci, jenž je přijal, spor projednal a žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc dopisem okresního soudu v Olomouci ze dne 16. září 1932, jako zmatečné a pracovnímu soudu v Olomouci uložil, by spisy postoupil okresnímu soudu v Olomouci.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud zkoumal především, zda tu nejde o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n., pokud se týče podle §§ 503

čís. 1 a 477 čís. 3 c. ř. s., k níž jest přihlížeti i z úřadu. Není pochybnosti o tom, že jde o pracovní spor ve smyslu §§ 1 a 2 a) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Žaloba byla podána dne 31. března 1932 u okresního soudu v Olomouci a byla žalované firmě doručena dne 29. dubna 1932, čímž byl podle § 232 první odstavec c. ř. s. spor zahájen. Podle toho byl spor zahájen již za účinnosti zákona o pracovních soudech čís. 131/1931 sb. z. a n. — to jest po dni 1. ledna 1932, ale dříve, než byl pro obvod okresního soudu v Olomouci skutečně zřízen pracovní soud. V § 2 odst. (1) b) vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931 čís. 180 sb. z. a n. bylo sice ustanoveno, že nový samostatný pracovní soud se zřizuje též v Olomouci, ale v § 4 odst. (2) téhož vládního nařízení byl zároveň pověřen ministr spravedlnosti, by teprve vyhláškou uveřejněnou ve sbírce zákonů a nařízení určil den zahájení činnosti pracovních soudů a oddělení okresních soudů pro spory pracovní, uvedených v §§ 2 a 3. To se stalo teprve vyhláškou ministra spravedlnosti ze dne 17. března 1932 čís. 44 sb. z. a n., v níž bylo určeno mezi jiným, že pracovní soud v Olomouci započne činnost až od 1. září 1932. O skutečném zřízení tohoto pracovního soudu lze mluvit teprve od doby, kdy mohl svou činnost započítí, neboť do té doby ho nebylo a do té doby nemohly u něho býti zahájeny a projednávány pracovní spory. Již v rozhodnutích čís. 11.733, 12056 sb. n. s., na něž se odkazuje, bylo podrobně vyloženo, že spory uvedené v §§ 1 a 2 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. náležejí podle § 42 téhož zákona v mezidobí mezi 1. lednem 1932 a 1. zářím 1932 k věcné příslušnosti okresních soudů i tehdy, jde-li o okresní soudy, pro jichž obvody pracovní soudy neb oddělení okresních soudů pro spory pracovní sice zřízeny býti mají, ale dosud svou činnost zahájit nemohly. Věcná příslušnost okresního soudu jest v takovém případě výlučná (viz rozh. čís. 12.239, 12.387, 12.948 sb. n. s.). V souzené věci byla tedy rozepře řádně zahájena u okresního soudu v Olomouci. Tento okresní soud také vydal usnesení ze dne 11. května 1932, že se nevyhovuje námitce věcné nepřislušnosti, vznesené žalovanou firmou z důvodů, že spor náleží před soud pracovní, a uznal tedy svou věcnou příslušnost. Toto usnesení nabylo právní moci a okresní soud jednal potom dále ve věci, připustil důkazy a dal je provést. Přes to však postoupil z vlastního podnětu dopisem ze dne 16. září 1932 spisy pracovnímu soudu v Olomouci, který je přijal, spor znovu projednal a rozhodl rozsudkem o žalobní žádosti. Rovněž odvolací soud ve sporech pracovních rozhodl věcně o odvolání žalobkyně. Strany nevznesly proti tomu námitek a projednávaly v hlavní věci jak před pracovním soudem, tak i před odvolacím soudem ve sporech pracovních. Ustanovení § 43 odst. (1) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n., že spory zahájené do účinnosti tohoto zákona — to jest do dne 1. ledna 1932 — u soudů neb úřadů příslušných podle práva dosavadního budou vyřízeny podle předpisů dosud platných, nepřichází tu ovšem v úvahu, protože v tomto případě byl spor u okresního soudu zahájen až po dni 1. ledna 1932. Avšak postup okresního soudu v Olomouci se přičil ustanovení § 29 j. n., podle něhož každý soud zůstává v právních věcech, které u něho byly řádně zahájeny, příslušným až do jich ukončení, třebaž se i okolnosti, které byly při zahájení řízení rozhodnými pro určení příslušnosti, změnily za řízení. Okolnost, že za řízení před okresním soudem v Olomouci byl pro obvod

tohoto okresního soudu zřízen a započal svou činnost pracovní soud, nezměnila nic na založené již výlučné věcné příslušnosti okresního soudu, o které bylo pravoplatně rozhodnuto kladně a která trvala dále, neboť účinky zahájení rozepře trvají až do ukončení sporu buď vydáním pravoplatného rozsudku nebo zpětvzetím žaloby nebo smírem. Nebyla-li v době, když spor byl řádně zahájen u okresního soudu, opodstatněna výlučná příslušnost pracovního soudu pro tento spor, nelze ji získati ani prorogací mlčky podle § 104 třetí odstavce j. n. a taková prorogace by nebyla vůbec účinná, ježto strany neměly zákonné možnosti, by úmluvou přenesly věcnou příslušnost s okresního soudu na soud pracovní. Nemá proto pro posouzení věcné příslušnosti soudu význam okolnost, že strany nečinily námitek proti postoupení sporu pracovnímu soudu, a že před ním v hlavní věci projednávaly. Pracovní soud byl podle § 22 odst. (1) zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. povinen, by svou příslušnost zkoumal z úřední povinnosti. Tutéž povinnost měl i odvolací soud ve sporech pracovních (§§ 28 čis. 3 a 33 odst. 2 téhož zákona). Ze spisů a najmě též z vyžádané vysvětlující zprávy odvolacího soudu ze dne 11. října 1934 jest zřejmé, že nebylo řádným soudem vůbec vydáno pravoplatné rozhodnutí, že pro tento spor jest věcně příslušným soud pracovní, takže tu nejde o případ upravený v § 22 odst. (2) zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. Tím, že pracovní soud a odvolací soud ve sporech pracovních projednaly věc, jež ani dohodou stran nemohla býti přenesena s okresního soudu na soud pracovní, byl způsoben zmatek podle § 28 čis. 3 zákona čis. 131/1931 sb. z. a n., který platí i ve sporech o hodnotu 300 Kč převyšující (viz rozhodnutí čis. 13.486 sb. n. s.), pokud se týče zmatek podle §§ 503 čis. 1 a 477 čis. 3 c. ř. s. a §§ 34 odst. (1) a 35 odst. (2) poslední věty zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. K tomu se připomíná, že pro posouzení, zda věc nenáleží před soudy pracovní, jest v tomto případě rozhodnou již doba zahájení rozepře před okresním soudem, nikoli doba pozdější. K uvedené zmatečnosti bylo dovolacímu soudu přihlédnouti z úřadu (§§ 471 čis. 7, 494 a 513 c. ř. s. a § 35 zákona čis. 131/1931 sb. z. a n.).

Čís. 13931.

Nezapravil-li vydražitel nejvyšší podání hotově, jak bylo ustanoveno v dražebních podmínkách, nýbrž uložil za souhlasu exekučního soudu u spořitelny různé vkladní knížky k zapravení nejvyššího podání, mezi nimiž byla i vkladní knížka banky, které bylo napotom povoleno přiročí, a vymáhající věřitel si pak tuto vkladní knížku ještě s jinými vkladními knížkami vyzvedl, potvrzuje, že tyto vkladní knížky převzal na srážku přikázané mu části nejvyššího podání, bylo nejvyšší podání zapraveno řádně (§ 154 ex. ř.) i pokud se týče částky připadlé vymáhajícímu věřiteli, třebaže k realizaci oné vkladní knížky banky nedošlo pro přiročí.

Lhostejno, že usnesením exekučního soudu, jež bylo potvrzeno rekursním soudem, bylo pravoplatně vysloveno, že dražební podmínky složením oné vkladní knížky banky řádně splněny nebyly, stalo-li se tak dříve, než vymáhající věřitel onu vkladní knížku vyzvedl a prohlásil, že ji převzal na srážku přikázané mu části nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1934, R I 1198/34.)